FILARMONICA OLTENIA CRAIOVA

80 ANI 1947-2027

STAGIUNEA 26/27

VINERI 9 OCTOMBRIE 2026

ORA 19:00

DIRIJOR

VLAD CONTA

REMUS AZOIȚEI

VIOARĂ

LUDWIG VAN BEETHOVEN:
Uvertura Leonora nr. 3, op. 72b
MAX BRUCH:
Concertul nr. 1 în Sol minor pentru vioară și orchestră, op. 26
LUIGI CHERUBINI:
Requiem în Do minor

ORCHESTRA SIMFONICĂ ȘI CORALA ACADEMICĂ ALE FILARMONICII „OLTENIA”

DIRIJOR COR

MIHAIL ȘTEFĂNESCU

SCAN ME

Filarmonica "Oltenia" Craiova 2026
Calea Unirii, nr. 16
Craiova, Dolj, România
Tel: 0251 414.698
secretariat@filarmonica-oltenia.ro

Filarmonica "Oltenia" este o instituție publică de concerte subvenționată de Primăria Craiova și Consiliul Local Municipal

Prețuri bilete: 50 lei; 15 lei (elevi, studenți, pensionari)
Biletele se găsesc la agenția Filarmonicii Oltenia și pe entertix.ro
Relații la telefon: 0251.414.698

Parteneri media

SPONSORI

Autonom REDUCE RO

www.filarmonicaoltenia.ro @filarmonicaoltenia craiova1947 filarmonicaoltenia craiova oltenia philharmonic

GRAFICĂ: DANIEL ENE

VINERI
9 OCTOMBRIE 2026
ORA **19:00**

Ludwig van Beethoven: Uvertura Leonora nr. 3, op. 72b (aprox. 14')

Max Bruch:
Concertul nr. 1 în Sol minor pentru vioară și orchesstră, op. 26 (aprox. 25')
- *Vorspiel: Allegro moderato*
- *Adagio*
- *Finale: Allegro energico*

Pauză

Luigi Cherubini: Requiem în Do minor (aprox. 27')
I. Introit (Larghetto sostenuto)
II. Graduale (Andantino largo)
III. Dies irae (Allegro maestoso)
IV. Offertorium (Andante)
V. Sanctus (Andante)
VI. Pie Jesu (Larghetto)
VII. Agnus Dei (Sostenuto)

VLAD CONTA
DIRIJOR

REMUS AZOIȚEI
VIOARĂ

ORCHESTRA SIMFONICĂ ȘI CORALA ACADEMICĂ ALE FILARMONICII "OLTENIA"

MIHAIL ȘTEFĂNESCU
DIRIJOR COR

VLAD CONTA

Vlad Conta a studiat pianul şi dirijatul la Conservatorul din Geneva (Elveţia), la Accademia Musicale Chigiana din Siena (Italia) şi Universitatea Mozarteum din Salzburg (Austria) cu maeştri reputaţi: Louis Hiltbrand, Carlo Zecchi şi Franco Ferrara. Între anii 1983 şi 1985 a fost maestru corepetitor la Opera din Monte Carlo şi la Grand Théâtre din Geneva, iar între 1985 şi 1989 şef de orchestră la Teatrul Municipal din Biel-Bienne (Elveţia). Între 1989-1993, Vlad Conta a fost prim dirijor invitat la Teatro Regio di Torino, Italia, iar între 1989 şi 1997 a fost director muzical la Regina Symphony Orchestra (Canada).

Vlad Conta este dirijor al Operei Naţionale Bucureşti din 2001. A fost distins cu: Medalia de Aur Katia Popova la Festivalul de Muzică de la Plevna (Bulgaria), cetăţenia de onoare a oraşului Fort Worth (Texas, SUA), medalia conferită pentru merite culturale deosebite la a 125–a aniversare a Canadei, Premiul Ludovic Spiess al Forumului Muzical Român (2011). Din 2012 Vlad Conta este membru de onoare al Filarmonicii Moldova din Iaşi.

Pe lângă repertoriul de operă şi balet, Vlad Conta deţine de asemenea un vast repertoriu simfonic şi vocal-simfonic şi desfăşoară o carieră internaţională ca dirijor invitat la National Symphony Orchestra din Washington, Philharmonia Orchestra din Londra, Orchestra Naţională Rusă din Moscova, Orchestra Sinfonica Nazionale (Torino), orchestrele simfonice din Vancouver, Edmonton, Quebec (Canada), Orchestre de la Suisse Romande, Orchestre de Chambre de Lausanne, Orchestra della Svizzera Italiana (Elveţia) precum şi alte orchestre din SUA, Franţa, Italia, Irlanda, Grecia, Bulgaria şi Turcia.

REMUS AZOIȚEI

Numit de către revista britanică The Strad ca "un virtuoz incurabil cu suflet şi tehnică fabuloase", violonistul Remus Azoiţei a debutat la 8 ani cu orchestra simfonică din oraşul său natal, Galaţi. După ce în 1995 a absolvit Conservatorul din Bucureşti la clasa lui Daniel Podlovski, Remus Azoiţei obţine o bursă de studii la renumita Juilliard School din New York, unde are şansa să studieze cu Dorothy Delay şi Itzhak Perlman, la finalul pregătirii sale obţinând titlul de Master of Music. De-a lungul timpului el a beneficiat şi de îndrumarea violonistului Bujor Prelipcean.

Remus Azoiţei a concertat în săli prestigioase cum ar fi Carnegie Hall în New York, Concertgebouw Amsterdam, Salle Cortot Paris, Konzerthaus Berlin, St. Martin-in-the-Fields şi Wigmore Hall în Londra, Teatro La Fenice Veneţia, Auditorio Nacional Madrid sau Konzerthaus Viena, apărând, de asemenea, în festivalurile muzicale de la Tokyo, Cambridge, Londra, Berlin, Heidelberg şi Santander, între altele. A colaborat cu artişti renumiţi printre care se numără Lawrence Foster, David Geringas, Gérard Caussé, Michael Sanderling sau Adrian Brendel, fiind de asemenea solist al unor ansambluri de prestigiu precum Viena Kammer Orchester, Berlin Kammer Orchester, Orchestre Nationale de Belgique, Philharmonic Chamber Orchestra of London sau Orchestre Philharmonique de Radio France. În 2005, el a interpretat Dublul concert de Bach alături de violonistul Nigel Kennedy în cadrul Festivalului

Internaţional George Enescu, concert preluat de către 19 posturi de radio şi televiziune din Europa, incluzând BBC, Arte şi Mezzo. Cu ocazia debutului său la celebra Wigmore Hall din Londra, ziarul Sunday Express scria că "a cântat un concert de neuitat în faţa unei săli Wigmore arhipline şi a ridicat publicul în picioare. Iată un muzician excepţional."

Remus Azoiței a înregistrat în premieră mondială integrala lucrărilor pentru vioară şi pian de George Enescu alături de pianistul Eduard Stan, pentru casa de discuri Hanssler din Germania. Comentând pe marginea acestei realizări, revista britanică The Strad spune că "Azoiţei are toate atuurile: sensibilitate marcantă, dulceaţă a sunetului (dar nu dulceag) şi o paletă coloristică şi dinamică imensă", pe când publicația Gramophone descrie "Stilul rafinat şi vibrant al lui Remus Azoiţei... un interpret distinct care combină temperament, măiestrie şi eleganţă a execuţiei într-un mod foarte special". În 2009, el a susținut un turneu de 15 concerte în capitale ale Europei, Washington DC şi New York alături de pianistul Eduard Stan. După debutul său în capitala americană, ziarul Washington Post notează: "Azoiţei cântă cu sensibilitate melodică fluentă şi tehnică strălucitoare." În 2014, Remus a realizat un alt CD pentru Chandos, alături de grupul Schubert Ensemble, disc elogiat îndelung în presa internațională.

În 2001, Remus Azoiţei a fost numit profesor de vioară al Academiei Regale de Muzică din Londra, la acel moment fiind, de asemenea, cel mai tânăr profesor de vioară din întreaga istorie de 200 ani a Academiei. În 2007, el a pus bazele Societăţii Enescu din Londra, fiind unul din membrii fondatori, precum şi directorul său artistic, poziţie pe care o ocupă în continuare. În 2005, el a fost decorat de către Preşedintele României cu titlul de Ofiţer al Ordinului Meritul Cultural, iar în mai 2013, Regele României Mihai l-a numit ofițer al ordinului „Coroana României".

În 2016, el a fost ales câștigătorul Concursului Național "Oamenii Timpului", care celebrează anual personalități ale vieții românești din țară, cât și din diaspora; el este, de asemenea, câștigătorul Marelui Premiu "Constantin Brâncoveanu" pe domeniul Arte în 2017.

Remus Azoiței cântă pe o vioară Niccolo Gagliano, creată în 1750.

În 2019, el a susținut concerte la Carnegie Hall, în New York, și Kennedy Center, la Washington DC, între multe alte apariții europene. A fost solistul Orchestrei de Cameră din Viena în cadrul Festivalului Enescu, ediția 2021.

MIHAIL ŞTEFĂNESCU

Dirijor de orchestră şi de cor, Mihail Ştefănescu s-a născut la Craiova, într-o familie de muzicieni. Se dedică cu pasiune studiului artei sunetelor şi, după absolvirea Liceului de Muzică din oraşul natal, îşi desăvârşeşte studiile în cadrul Academiei de Muzică "Ciprian Porumbescu" din Bucureşti (promoţia 1980), unde i-a avut ca profesori pe Dumitru Botez şi Constantin Bugeanu (dirijat de cor şi de orchestră), Petre Crăciun (dirijat cor academic), Ion Dumitrescu şi Dan Buciu (armonie), Petre Brâncuşi şi Vasile Iliuţ (istoria muzicii), Dinu Ciocan (contrapunct).

Din 1980, ocupă postul de profesor titular la catedra de pian de la Liceul de Artă din Râmnicu Vâlcea. Se afirmă pe scena vâlceană, naţională şi internaţională, făcându-se remarcat în special alături de Corala "Euphonia", pe care a înfiinţat-o în anul 1981 şi cu care a câştigat numeroase distincţii la festivaluri şi concursuri naţionale şi internaţionale.

Dirijorul Mihail Ştefănescu abordează cu dezinvoltură un vast repertoriu simfonic, de la compozitorii clasici la autorii contemporani: integrala simfoniilor şi concertelor de Beethoven; simfonii de Haydn, Mozart, Dvořák, Ceaikovski, Schubert, Gershwin, Bartók, Bernstein, Enescu, I. Dumitrescu; concerte instrumentale: Vivaldi, Telemann, Bach, Händel, Haydn, Mozart, Beethoven, Rahmaninov, Grieg, Liszt, Chopin, Schumann, Saint-Saëns, Şostakovici ş. a. Repertoriul pe care îl pune în valoare este completat de lucrări vocal-simfonice de anvergură: Mozart - Requiem,"Missa Brevis", Regina Coeli, Missa în Do minor; Fauré - Requiem; Verdi - Requiem; Patru piese sacre; Händel - Oratoriul "Messiah"; Salieri - Requiem, Te Deum; Cherubini - Requiem; Rossini - Stabat Mater; G. B. Pergolesi - Stabat Mater; Bruckner - Missa nr. 1 şi Missa nr. 2, Te Deum; Vivaldi - Gloria, Credo; Brahms - Ein deutsches Requiem; Dvořák - Requiem; P. Constantinescu - Oratoriul bizantin de Crăciun; C. Orff - Cantata profană "Carmina Burana"; A. Buselato - Requiem for the President etc.

A întreprins turnee de concerte în Franţa, Italia, Spania, Austria, Belgia, Elveţia, Ungaria, Bulgaria, Coreea de Sud etc. Ca o recunoaştere a prestigiului artistic de care se bucură în străinătate, este invitat în comisiile de jurizare ale unor competiţii de profil: Concorso Internazionale "Franz Schubert" - Tagliolo Monferrato şi Ovada, Concorso Internazionale di Interpretazione Musicale "Città di Ovada", Concorso Internazionale "Città di Barletta", Concorso Internazionale A. M. A. Calabria - Lamezia Terme, Concorso Internazionale "Provincia di Caltanissetta" - Sicilia.

În anul 1995, Mihail Ştefănescu s-a alăturat reprezentanţilor administraţiei publice din municipiul Râmnicu Vâlcea susţinând, alături de aceştia, înfiinţarea Filarmonicii de Stat "Ion Dumitrescu", al cărei manager a fost până în anul 2017.

LUDWIG VAN BEETHOVEN (1770 - 1827)

Pentru opera Fidelio, L. van Beethoven a compus nu mai puţin de patru uverturi. Această situaţie oarecum neobişnuită se datorează procesului extrem de laborios al finisării celebrei opere.

Personajul central al operei este nobilul spaniol Florestan, arestat pe nedrept de duşmanul lui, Don Pizarro. Soţia lui Florestan, Leonora, încearcă să-l ajute pe acesta, deghizându-se în personajul Fidelio. Reuşind să câştige încrederea paznicului Rocco (care era pe deplin convins că în faţa lui se află un tânăr bărbat), Leonora va fi angajată în slujba lui. Numai că fiica lui Rocco, Marzelline, se îndrăgosteşte de Fidelio, încurajată fiind de propriul tată.

Nu se cunosc în mod cert datele la care au fost scrise primele două Uverturi "Leonora", însă se ştie că acestea nu au fost publicate până în anul 1838. Şi totuşi, în anul 1840, Mendelssohn-Bartholdy a inclus toate cele patru versiuni ale Uverturii "Leonora" în programul unui concert susţinut în prestigioasa sală Gewandhaus din Leipzig.

Uvertura "Leonora" nr. 3 în Do major, op. 72b a fost scrisă în 1806, devenind şi cea mai apreciată din seria omonimă.

Lucrarea debutează solemn, în sonorităţi grave. Tema principală, prezentată în tonalitatea Do major se dezvoltă progresiv, izbucnind apoi într-un magnific imn închinat libertăţii spiritului uman.

MAX BRUCH (1838 - 1920)

Max Bruch este descendentul unei vechi familii de cărturari din provinciile renane. Şi-a început studiile muzicale de timpuriu, impresionând lumea artistică a oraşului său natal cu o simfonie scrisă la vârsta de 14 ani. Doi dintre cei mai buni pedagogi ai vremii i-au fost profesori (Ferdinand Hiller şi Carl Reinecke), Bruch optând iniţial pentru cariera didactică. Dorinţa de a se implica mai profund în domeniul artistic l-a făcut să activeze susţinut atât ca dirijor, cât şi în plan componistic. Catalogul lucrărilor sale cuprinde 87 de opusuri, printre care figurează trei opere, trei simfonii, patru concerte pentru vioară şi orchestră, o serenadă pentru orchestră de coarde, zece cantate şi oratorii, două cvartete de coarde şi un număr important de creaţii corale. Dintre acestea s-au menţinut în repertoriul internaţional doar câteva lucrări şi în primul rând

Concertul nr. 1 în Sol minor pentru vioară, op. 26.

Lucrarea a fost compusă între anii 1866 - 1868 şi a fost prezentată în primă audiţie de marele violonist maghiar Josef Joachim, cu prilejul festivalului muzical renan din 1869. Marcat de spiritul epocii romantice, concertul reprezintă un opus bine închegat, a cărui muzică lipsită de elemente inedite focalizează totuşi interesul publicului şi al interpreţilor prin naturaleţea şi cursivitatea desfăşurării sonore.

Prima parte (Allegro moderato) este concepută în maniera unei introduceri; două teme contrastante străbat întreaga mişcare gradând conflictul dramatic ce este marcat de izbucniri orchestrale violente, ca şi de momente cadenţiale solistice.

Încheierea primei părţi reaminteşte contururile iniţiale şi translează către secţiunea mediană (Adagio), o pagină muzicală celebră, pătrunsă de o adâncă simţire poetică.

Finalul (Allegro energico) contrastează vădit cu dramatismul mişcărilor precedente, impunând o atmosferă senină, plină de avânt romantic.

LUIGI CHERUBINI (1760 - 1842)

"Cherubini este poate singurul compozitor de primă mărime care a fost contemporan cu Haydn, Mozart şi Beethoven" (Grigore Constantinescu); "înzestrat cu mari calităţi de simfonist şi folosind tehnica dezvoltării temelor, a ştiut să ţină în frâu mijloacele orchestrale, supunându-le concepţiei sale armonioase asupra dramei lirice" (Alfred Hoffman); "a fost un compozitor destul de gustat la vremea sa" (Antoine Goléa); "Cherubini rămâne cel mai valoros dintre compozitorii Franţei acelor vremi de zguduitoare frământări revoluţionare şi postrevoluţionare" (Ioana Ştefănescu).

Italian de origine, născut la Florenţa, fiu al unui clavecinist, elev al lui Giuseppe Sarti (la Bologna), Cherubini se stabileşte la Paris, în 1788, devenind unul dintre cei mai importanţi compozitori, dominând epoca, Beethoven considerându-l "cel mai bun creator al timpului".

Iniţiat în stilul religios sever, în tainele operei şi ale muzicii instrumentale germane şi franceze, Cherubini s-a manifestat predilect în domeniul operei, scriind 25 de lucrări, activitatea sa fiind legată de Teatrul de Operă (Sala Feydeau) din Paris. Aici, la 18 iulie 1791, s-a jucat comedia sa eroică "Lodoïska" (libretul: Claude François Fillette-Loraux), "de puternică originalitate", care a fost reprezentată de 200 de ori în acel an. Pe aceeaşi scenă, au avut loc: premiera operei "Cele două zile sau Sacagiul" (16 ianuarie 1800; libretul: Jean Nicolas Bouilly) - este vorba, aici, de o aşa-zisă "operă a salvării"; premiera operei "Les Abencérages or L'Etandard de Grenade" (6 aprilie 1813; libretul: Victor Joseph Etienne de Jouy, după piesa "Gonzolve de Cordobe" de Jean-Pierre Florian), operă ce a cunoscut un deosebit succes în acel timp, ulterior fiind rar interpretată.

Cea mai semnificativă creaţie a lui Cherubini se pare că este opera "Medeea", străbătută de o intensitate dramatică rareori întâlnită (uvertura este remarcabilă), operă "revigorată", în 1953, prin performanta interpretare a rolului titular de către inegalabila Maria Callas, în cadrul Festivalului "Maggio Musicale Fiorentino".

A ocupat, în viaţa muzicală a Franţei, posturi de mare prestigiu înainte de a-l obţine pe cel mai important - de director al Conservatorului din Paris, funcţie ocupată timp de două decenii (1821 - 1841).

În domeniul muzicii religioase a scris şapte misse, două requiem-uri şi piese miniaturale. Ocazional, a compus şi lucrări de

muzică de cameră: şase cvartete de coarde şi un cvintet de coarde (două viori, violă, două violoncele). A dat la iveală un "Curs de contrapunct şi fugă" (1835) şi o "Metodă de canto".

Nu mai puţin, numele lui Cherubini s-a impus în mediul profesorilor de muzică şi cel al conducătorilor de instituţii artistice. În acest sens, a fondat propria sa companie de operă, chair înainte de revoluţie, însă relaţiile lui cu reprezentanţii curţii regale (viitorul monarh Ludovic al XVIII-lea fiindu-i unul dintre cei mai importanţi patroni spirituali) l-au obligat să se retragă din viaţa publică după câţiva ani. Apoi, cariera sa muzicală se afla pe punctul de a apune definitiv. Lui Napoleon nu-i plăcea muzica lui, iar gusturile publicului se schimbaseră şi ele. La începutul secolului al XIX-lea, Cherubini suferea de depresie şi a renunţat să mai compună, dedicându-şi timpul grădinăritului şi picturii. Însă anul 1808 i-a adus o nouă comandă de a scrie muzică, pentru o biserică: din acel moment, compozitorul şi-a descoperit o nouă pasiune - muzica religioasă. De altfel, lui i se datorează popularizarea Requiem-ului mozartian în mediile artistice pariziene, iar odată cu prima audiţie a propriului Requiem, Cherubini a fost reprimit călduros în lumea muzicală.

Requiem-ul în Do minor a fost scris în 1815 şi interpretat, în primă audiţie, bucurându-se de un copleşitor succes, la 21 ianuarie 1817, cu prilejul unui serviciu religios, în care s-a comemorat (după 24 ani de la decapitarea lui, prin ghilotinare, în locul ce avea să se numească "Place de la Concorde" din Paris), executarea lui Ludovic al XVI-lea (1754 - 1793), rege al Franţei. Cu câţiva ani înainte, după ce Napoleon a abdicat şi a fost trimis în scurtul exil de pe Insula Elba, reprezentanţii monarhiei restaurate au dat ordin să se caute trupul lui Ludovic al XVI-lea şi al reginei Maria Antoaneta. Descoperite, acestea au fost aduse în cripta de la St. Denis. Apoi, după revenirea lui Napoleon şi înfrângerea finală suferită pe câmpul de luptă de la Waterloo, guvernul lui Ludovic al XVIII-lea a organizat serviciul funerar cuvenit înmormântării creştineşti a nefericitei perechi regale. Cu această ocazie solemnă, lui Cherubini i s-a cerut să compună un Requiem.

Lucrarea s-a bucurat imediat de o foarte bună primire, fapt pentru care Berlioz afirma că "a cucerit un "monopol" virtual asupra concertelor susţinute în Franţa". De altfel, referindu-se la valoarea Requiem-ului lui Cherubini, Berlioz mărturisea că, dacă ar fi să compună o lucrare de acest gen, l-ar lua ca model numai pe Cherubini. Printre altele, lucrarea a fost interpretată inclusiv la înmormântarea lui Beethoven, iar R. Schumann o considera "fără egal". Beethoven însuşi considera Requiem-ul ca fiind superior celui scris de Mozart. Cherubini s-a bucurat de prietenia lui Rossini, Chopin, a artistului plastic Ingres şi a primit distincţii dintre cele mai mari din partea Franţei: Cavaler al Legiunii de Onoare (1814) şi Comandor al Legiunii de Onoare (1841), fiind primul muzician care a primit acest din urmă titlu. A fost înmormântat în Cimitirul Père Lachaise din Paris.

Cu toate acestea, este surprinzător faptul că această splendidă creaţie - atât de admirată în epoca la care a fost scrisă, printre alţii, de nume celebre, precum Mendelssohn-Bartholdy şi Brahms şi care fusese aşezată la acelaşi nivel valoric cu Requiem-ul lui Mozart -, a căzut într-o nemeritată uitare la finalul secolului al XIX-lea, laolaltă cu majoritatea compoziţiilor lui Cherubini.

Requiem-ul cherubinian este conceput în şapte părţi: Introitus et Kyrie, Graduale, Dies irae, Offertorium, Sanctus, Pie Jesu, Agnus Dei. În 1820, i s-au adăugat: un Marş funebru şi un motet "In Paradisum".

Referitor la Requiem-ul în Do minor, este izbitor de remarcat faptul că lucrarea nu prevede în distribuţie partituri pentru soliști vocali, ca şi cum compozitorul ar fi încercat să se detaşeze cât mai tranşant cu putinţă de legăturile sale strânse, de mai înainte, cu opera. Arhiepiscopul Parisului a interzis, în 1834, ca acest Requiem să fie cântat în biserică, din cauza utilizării vocilor de femei în cor, ceea ce l-a determinat pe Cherubini să scrie doi ani mai târziu un al doilea Requiem, de această dată pentru cor bărbătesc.

Lucrarea debutează în tonuri orchestrale sumbre, austere, fără viori, dar şi fără vocile penetrante ale instrumentelor de suflat. După un asemenea început, pare oarecum surprinzător cum, în secvenţa Dies irae (Ziua mâniei) răzbate o amplă secţiune a instrumentelor de suflat, secondată de o terifiantă lovitură de tam-tam. Includerea acestui instrument a produs un controversat efect la acea epocă, dar intensitatea psihologică a unor asemenea momente a

compensat aparentele "confuzii" perceptive, prin caracterul reflexiv-meditativ, prin frumuseţea armoniilor şi a scriiturii melodice.

Requiem-ul se încheie cu o inovaţie şocantă pentru vremea scrierii lui: cu un Agnus Dei (Mielul lui Dumnezeu) care se stinge treptat în palide ecouri, pierzându-se într-un lung diminuendo, fragment pe care Berlioz îl elogia astfel: "final care întrece orice altceva de acest fel care a fost vreodată scris."

Printre primele şi cele mai impunătoare înregistrări ale Requiem-ului în Do minor se numără cele realizate de Arturo Toscanini, cu Orchestra Simfonică NBC (1950) şi de Carlo Maria Giulini, cu Orchestra Filarmonică din Los Angeles (1954).

English

VLAD CONTA

Vlad Conta studied piano and conducting at the Geneva Conservatory (Switzerland), the Accademia Musicale Chigiana in Siena (Italy), and the University Mozarteum Salzburg (Austria), where he worked with renowned masters Louis Hiltbrand, Carlo Zecchi and Franco Ferrara. Between 1983 and 1985, he was a répétiteur at the Monte Carlo Opera and the Grand Théâtre de Genève, and from 1985 to 1989 he served as Principal Conductor of the Municipal Theatre in Biel-Bienne, Switzerland. From 1989 to 1993, Vlad Conta was Principal Guest Conductor of the Teatro Regio di Torino, Italy, while between 1989 and 1997 he served as Music Director of the Regina Symphony Orchestra in Canada.

Vlad Conta has been a conductor of the Bucharest National Opera since 2001. He has received numerous distinctions, including the Katia Popova Gold Medal at the Music Festival in Pleven, Bulgaria; Honorary Citizenship of Fort Worth, Texas, USA; the A 125th Anniversary of Canada Medal for outstanding cultural achievements; and the Ludovic Spiess Award of the Romanian Musical Forum (2011). Since 2012, Vlad Conta has been an Honorary Member of the Moldova Philharmonic in Iaşi.

In addition to his extensive opera and ballet repertoire, Vlad Conta has a broad symphonic and symphonic-vocal repertoire and pursues an international career as a guest conductor with such ensembles as the National Symphony Orchestra in Washington, the Philharmonia Orchestra in London, the Russian National Orchestra in Moscow, the Orchestra Sinfonica Nazionale in Turin, the Vancouver, Edmonton and Quebec Symphony Orchestras in Canada, the Orchestre de la Suisse Romande, the Orchestre de Chambre de Lausanne, the Orchestra della Svizzera Italiana, as well as other orchestras in the United States, France, Italy, Ireland, Greece, Bulgaria and Turkey.

REMUS AZOIȚEI

Named by the British magazine The Strad as "an incurable virtuoso with fabulous soul and technique", violinist Remus Azoiţei made his debut at the age of 8 with the symphony orchestra from his hometown, Galați. After graduating from the Bucharest Conservatory in Daniel Podlovski's class, in 1995, Remus Azoiţei obtained a scholarship to the famous Juilliard School in New York, where he had the chance to study with Dorothy Delay and Itzhak Perlman, at the end of his training obtaining the title of Master of Music. Over time he also benefited from the guidance of the violinist Bujor Prelipcean.

Remus Azoiţei has performed in prestigious halls such as Carnegie Hall in New York, Concertgebouw Amsterdam, Salle Cortot Paris, Konzerthaus Berlin, St Martin-in-the-Fields and Wigmore Hall in London, Teatro La Fenice Venice, Auditorio Nacional Madrid or Konzerthaus Vienna, also appearing in music festivals in Tokyo, Cambridge, London, Berlin, Heidelberg and Santander, among others. He collaborated with renowned artists including Lawrence Foster, David Geringas, Gérard Caussé, Michael Sanderling or Adrian Brendel, being also a soloist of prestigious ensembles such as Vienna Kammer Orchester, Berlin Kammer Orchester, Orchestre Nationale de Belgique, Philharmonic

Chamber Orchestra of London or Orchestre Philharmonique de Radio France. In 2005, he performed Bach's Double Concerto with violinist Nigel Kennedy at the George Enescu International Festival, a concert picked up by 19 radio and television stations in Europe, including the BBC, Arte and Mezzo. On the occasion of his debut at the famous Wigmore Hall in London, the Sunday Express newspaper wrote that "he played an unforgettable concert in front of an overfull Wigmore hall and brought the audience to their feet. Here is an exceptional musician."

Remus Azoiței recorded the world premiere of the complete works for violin and piano by George Enescu together with pianist Eduard Stan, for the Hanssler record label in Germany. Commenting on this achievement, the British magazine The Strad says that "Azoitei has all the assets: marked sensitivity, sweetness of sound (but not sugary) and a huge color palette and dynamics", while the publication Gramophone describes "The refined and vibrant style of Remus Azoiței... a distinct performer who combines temperament, mastery and elegance of execution in a very special way". In 2009 he held a tour of 15 concerts in the capitals of Europe, Washington DC and New York together with the pianist Eduard Stan. After his debut in the American capital, the newspaper Washington Post notes: "Azoitei sings with fluent melodic sensibility and brilliant technique." In 2014, Remus made another CD for Chandos, together with the Schubert Ensemble group, a disc praised at great length in the international press.

In 2001, Remus Azoiței was appointed violin professor of the Royal Academy of Music in London, at that time also being the youngest violin professor in the entire 200-year history of the Academy. In 2007, he founded the Enescu Society in London, being one of the founding members as well as its artistic director, a position he still holds. In 2005, he was decorated by the President of Romania with the title of Officer of the Order of Cultural Merit, and in May 2013, King Mihai of Romania named him an officer of the "Crown of Romania" order. In 2016, he was chosen as the winner of the "People of the Time" National Contest, which annually celebrates personalities of Romanian life from the country and from the diaspora; he is also the winner of the "Constantin Brancoveanu" Grand Prize in the field of Arts, in 2017.

Remus Azoiței plays on a Niccolo Gagliano violin, created in 1750.

In 2019 he gave concerts at Carnegie Hall in New York and the Kennedy Center in Washington DC, among many other European appearances. He was the soloist of the Vienna Chamber Orchestra at the Enescu Festival, 2021 edition.

MIHAIL ŞTEFĂNESCU

An orchestral and choral conductor, Mihail Ștefănescu was born in Craiova into a family of musicians. He has devoted himself passionately to the study of music and, after graduating from the Music High School in his hometown, completed his studies at the “Ciprian Porumbescu” Academy of Music in Bucharest (class of 1980). There, he studied with Dumitru Botez and Constantin Bugeanu (choral and orchestral conducting), Petre Crăciun (academic choral conducting), Ion Dumitrescu and Dan Buciu (harmony), Petre Brâncuşi and Vasile Iliuț (music history), and Dinu Ciocan (counterpoint).
Since 1980, he has held a tenured position as piano professor at the Art High School in Râmnicu Vâlcea. He has established himself on the local, national, and international music scene, being particularly noted for his work with the “Euphonia” Choir, which he founded in 1981 and with which he has won numerous awards at national and international festivals and competitions.

Conductor Mihail Ștefănescu approaches with ease a vast symphonic repertoire, ranging from classical composers to contemporary authors: the complete symphonies and concertos of Beethoven; symphonies by Haydn, Mozart, Dvořák, Tchaikovsky, Schubert, Gershwin, Bartók, Bernstein, Enescu, and I. Dumitrescu; instrumental concertos by Vivaldi, Telemann, Bach, Handel, Haydn, Mozart, Beethoven, Rachmaninov, Grieg, Liszt, Chopin, Schumann, Saint-Saëns, Shostakovich, among others. His repertoire is further enriched by large-scale vocal-symphonic works, including: Mozart – Requiem, Missa brevis, Regina coeli, Mass in C

minor; Fauré – Requiem; Verdi – Requiem, Four Sacred Pieces; Handel – the oratorio Messiah; Salieri – Requiem, Te Deum; Cherubini – Requiem; Rossini – Stabat Mater; G. B. Pergolesi – Stabat Mater; Bruckner – Mass No. 1, Mass No. 2, Te Deum; Vivaldi – Gloria, Credo; Brahms – Ein deutsches Requiem; Dvořák – Requiem; P. Constantinescu – Byzantine Christmas Oratorio; C. Orff – the secular cantata Carmina Burana; A. Buselato – Requiem for the President, among others.

He has undertaken concert tours in France, Italy, Spain, Austria, Belgium, Switzerland, Hungary, Bulgaria, South Korea, and elsewhere. In recognition of his artistic prestige abroad, he has been invited to serve on the juries of several international competitions, including the Franz Schubert International Competition (Tagliolo Monferrato and Ovada), the Città di Ovada International Music Performance Competition, the Città di Barletta International Competition, the A.M.A. Calabria International Competition (Lamezia Terme), and the Provincia di Caltanissetta International Competition (Sicily).

In 1995, Mihail Ștefănescu joined representatives of the local public administration in the city of Râmnicu Vâlcea in supporting the founding of the "Ion Dumitrescu" State Philharmonic, of which he served as manager until 2017.

LUDWIG VAN BEETHOVEN (1770 - 1827)

For the opera Fidelio, L. van Beethoven composed no fewer than four overtures. This somewhat unusual situation is due to the extremely laborious process of refining the famous opera.

The central character of the opera is the Spanish nobleman Florestan, unjustly imprisoned by his enemy, Don Pizarro. Florestan's wife, Leonora, tries to help him by disguising herself as a man under the name Fidelio. By gaining the trust of the guard Rocco (who is fully convinced that he is dealing with a young man), Leonora is hired into his service. However, Rocco's daughter, Marzelline, falls in love with Fidelio, encouraged by her own father.
The exact dates when the first two "Leonora" Overtures were written are not known with certainty, but it is known that they were not published until 1838. Nevertheless, in 1840, Mendelssohn-Bartholdy included all four versions of the "Leonora" Overture in the program of a concert held at the prestigious Gewandhaus in Leipzig.

"Leonora" Overture No. 3 in C major, Op. 72b was composed in 1806 and became the most appreciated of the series.

The work opens solemnly, with deep sonorities. The main theme, presented in the key of C major, gradually develops, then bursts into a magnificent hymn dedicated to the freedom of the human spirit.

MAX BRUCH (1838 - 1920)

Max Bruch was a descendant of an old family of scholars from the Rhenish provinces. He began his musical studies early, impressing the artistic community of his hometown with a symphony composed at the age of 14. Two of the best teachers of the time, Ferdinand Hiller and Carl Reinecke, were his mentors, with Bruch initially opting for a teaching career. His desire to engage more deeply in the artistic field led him to pursue a sustained career both as a conductor and a composer. His catalog includes 87 works, among which are three operas, three symphonies, four violin concertos, a serenade for string orchestra, ten cantatas and oratorios, two string quartets, and a significant number of choral works. Of these, only a few have remained in the international repertoire, most notably the Violin Concerto No. 1 in G minor, Op. 26.

The piece was composed between 1866 and 1868 and premiered by the great Hungarian violinist Joseph Joachim at the Rhenish Music Festival in 1869. Marked by the spirit of the Romantic era, the concerto represents a cohesive opus, with music that, while lacking novel elements, captivates both audiences and performers through its natural flow and melodic

continuity.

The first movement (Allegro moderato) is conceived in the manner of an introduction; two contrasting themes permeate the entire movement, intensifying the dramatic conflict which is marked by violent orchestral outbursts and solo cadenzas.

The end of the first movement recalls the initial contours and transitions into the central section (Adagio), a renowned musical piece filled with deep poetic feeling.

The finale (Allegro energico) stands in stark contrast to the previous movements' drama, establishing a serene atmosphere full of romantic vitality.

LUIGI CHERUBINI (1760 - 1842)

"Cherubini is perhaps the only first-rate composer who was a contemporary of Haydn, Mozart and Beethoven" (Grigore Constantinescu); "endowed with great symphonic qualities and employing the technique of thematic development, he knew how to keep orchestral resources under control, subordinating them to his harmonious conception of lyric drama" (Alfred Hoffman); "he was quite a highly regarded composer in his time" (Antoine Goléa); "Cherubini remains the most accomplished of the French composers of an era marked by the upheavals of the Revolution and its aftermath" (Ioana Ştefănescu).

Italian by origin and born in Florence, the son of a harpsichordist, Cherubini studied under Giuseppe Sarti in Bologna before settling in Paris in 1788, where he became one of the most important composers of his time and a defining figure of the era. Beethoven regarded him as "the finest composer of his time."

Trained in the strict religious style and thoroughly acquainted with opera and German and French instrumental music, Cherubini devoted himself primarily to opera, composing 25 works. His career was closely associated with the Théâtre de l'Opéra (Salle Feydeau) in Paris. On 18 July 1791, his heroic comedy Lodoïska (libretto by Claude François Fillette-Loraux), described as "highly original," premiered there and received 200 performances that year. The same stage saw the premieres of Les Deux Journées, ou Le Porteur d'eau (The Two Days, or The Water Carrier) (16 January 1800; libretto by Jean-Nicolas Bouilly), an example of the so-called rescue opera, and Les Abencérages, ou L'Étendard de Grenade (6 April 1813; libretto by Victor-Joseph-Étienne de Jouy, after Jean-Pierre Florian's play Gonzalve de Cordoue), an opera that enjoyed considerable success at the time but was subsequently performed only rarely.

Cherubini's most significant creation is generally considered to be the opera Médée, characterized by a dramatic intensity rarely encountered elsewhere; its overture is particularly remarkable. The opera was "revived" in 1953 through Maria Callas's extraordinary performance in the title role at the Maggio Musicale Fiorentino Festival.

He held several highly prestigious positions in French musical life before attaining the most important of them all: Director of the Paris Conservatoire, a position he held for two decades, from 1821 to 1841.

In the field of sacred music, he composed seven Masses, two Requiems and a number of shorter works. He also occasionally wrote chamber music, including six string quartets and a string quintet (two violins, viola and two cellos). He published a Course in Counterpoint and Fugue (1835) and a Method of Singing.

Cherubini's name also became firmly established among music educators and the directors of artistic institutions. In this respect, he had founded his own opera company even before the Revolution; however, his relations with representatives of the royal court—future monarch Louis XVIII being one of his most important patrons—forced him to withdraw from public life after several years. His musical career subsequently seemed destined to decline permanently. Napoleon disliked his music, while public taste had also changed. At the beginning of the 19th century, Cherubini suffered from depression and stopped composing, devoting his time instead to gardening and painting. In 1808, however, he received a new commission to

compose music for a church. From that moment, the composer discovered a new passion: sacred music. Indeed, he played an important role in popularizing Mozart's Requiem in Parisian artistic circles, and following the first performance of his own Requiem, Cherubini was warmly welcomed back into the musical world.

The Requiem in C minor was composed in 1815 and received its first performance, to overwhelming acclaim, on 21 January 1817, during a religious service commemorating the execution of Louis XVI (1754–1793), King of France, 24 years after his beheading by guillotine at the site that would later become known as the Place de la Concorde in Paris. A few years earlier, following Napoleon's abdication and his brief exile on the island of Elba, representatives of the restored monarchy had ordered a search for the remains of Louis XVI and Queen Marie Antoinette. Once discovered, their remains were transferred to the crypt at Saint-Denis. After Napoleon's return and his final defeat at the Battle of Waterloo, the government of Louis XVIII organized the funeral service appropriate to the Christian burial of the ill-fated royal couple. For this solemn occasion, Cherubini was commissioned to compose a Requiem.

The work was immediately very well received, prompting Berlioz to state that it had achieved a virtual "monopoly" over concerts performed in France. In fact, when speaking of the merits of Cherubini's Requiem, Berlioz declared that, if he were ever to compose a work of this kind, he would take Cherubini alone as his model. The work was also performed at Beethoven's funeral, while Robert Schumann considered it "without equal." Beethoven himself regarded Cherubini's Requiem as superior to Mozart's.

Cherubini enjoyed the friendship of Rossini, Chopin and the visual artist Ingres, and received some of France's highest distinctions: Chevalier of the Legion of Honour (1814) and Commander of the Legion of Honour (1841), becoming the first musician to receive the latter title. He was buried at Père Lachaise Cemetery in Paris.

Nevertheless, it is remarkable that this splendid creation—so highly admired at the time of its composition by such celebrated figures as Mendelssohn-Bartholdy and Brahms, and regarded as comparable in artistic stature to Mozart's Requiem—fell into undeserved obscurity at the end of the 19th century, together with the majority of Cherubini's compositions.

Cherubini's Requiem is structured in seven sections: Introitus et Kyrie, Graduale, Dies irae, Offertorium, Sanctus, Pie Jesu, and Agnus Dei. In 1820, a Funeral March and the motet In Paradisum were added.

With regard to the Requiem in C minor, it is striking that the work contains no parts for vocal soloists, as though the composer had sought to distance himself as decisively as possible from his earlier close ties with opera. In 1834, the Archbishop of Paris prohibited the performance of this Requiem in churches because of the use of female voices in the choir. This prompted Cherubini, two years later, to compose a second Requiem, this time for male choir.

The work opens with sombre, austere orchestral sonorities, without violins and without the penetrating voices of the wind instruments. After such an opening, it is somewhat surprising to hear, in the Dies irae ("Day of Wrath"), an extensive section for wind instruments, accompanied by a terrifying stroke of the tam-tam. The inclusion of this instrument produced a controversial effect at the time, but the psychological intensity of such passages compensated for their apparent perceptual "confusion," through their reflective and meditative character and the beauty of their harmonies and melodic writing.

The Requiem concludes with an innovation that was startling for its time: an Agnus Dei ("Lamb of God") that gradually fades into pale echoes, disappearing into a long diminuendo. Berlioz praised this passage as a "finale that surpasses anything else of its kind ever written."

Among the earliest and most imposing recordings of the Requiem in C minor are those made by Arturo Toscanini with the NBC Symphony Orchestra (1950) and by Carlo Maria Giulini with the Los Angeles Philharmonic (1954).

Requiem în Do minor

I. IntroitusRequiem aeternam dona eis, Domine,
et lux perpetua luceat eis!

Te decet hymnus, Deus, in Sion
et tibi reddetur votum in Jerusalem.

Exaudi orationem meam:
ad te omnis caro veniet.
Requiem aeternam dona eis, Domine
et lux perpetua luceat eis!

Kyrie eleison!
Christe eleison!
II. Graduale
Requiem aeternam dona eis, Domine,
et lux perpetua luceat eis!

In memoria aeterna erit justus,
ab auditione, mala non timebit.
III. Dies irae
Dies irae, dies illa
solvet saeclum in favilla,
teste David cum Sibylla.
Quantus tremor est futurus
quando Judex est venturus
cuncta stricte discussurus.
Tuba mirum spargens sonum

per sepulchra regionum,
coget omnes ante thronum.
Mors stupebit et natura
cum resurget creatura
Judicanti responsura.
Liber scriptus proferetur

in quo totum continetur,
unde mundus judicetur.
Judex ergo cum sedebit

quiquid latet apparebit,
nil inultum remanebit.

Quid sum miser tunc dicturus,

quem patronum rogaturus,

cum vix justus sit securus?

Rex tremendae majestatis,
qui salvandos salvas gratis,
salva me, fons pietatis!
Recordare, Jesu pie,
quod sum causa tuae viae,

ne me perdas illa die!

Quaerens me sedisti lassus,

redemisti crucem passus,

Dă-le, Doamne, lor, odihnă eternă
şi veşnică lumină să strălucească
asupra lor!
Ţie, Doamne, îţi înălţăm imnuri în Sion
şi către Tine ne îndreptăm rugile
în Ierusalim.
Ascultă-mi ruga:
spre Tine vine toată suflarea.
Dă-le, Doamne lor, odihnă eternă
şi veşnică lumină să strălucească
asupra lor!
Doamne, miluieşte!
Hristoase, miluieşte!

Dă-le, Doamne, lor, odihnă eternă
şi veşnică lumină să strălucească
asupra lor!
Întru eternă pomenire va fi dreptul,
de vorbire de rău nu se va teme.

Ziua mâniei, ziua aceea
va preschimba pământul în cenuşă,
după cum stau mărturie David şi sibila.
Ce groază va fi atunci
când Judecătorul va veni
să împartă dreptatea cu justă măsură.
O trâmbiţă, revărsând peste tot grozavă chemare
peste mormintele din întreaga lume,
pe toţi îi va aduna înaintea tronului.
Moartea şi natura înmărmurite vor fi
când toată suflarea se va ridica din nou
să răspundă Judecătorului.
Atunci o carte, în care totul stă scris,
fi-va drept mărturie
şi în care gravate sunt toate faptele
după care omenirea va fi judecată.
Şi când Judecătorul se va aşeza
în faţa lor
tot ce părea ascuns acum va fi revelat,
căci nimic nu va rămâne zadarnic,
fără răscumpărare.
Şi ce-aş mai putea atunci spune,
nevrednicul de mine,
pe cine să invoc,
ce apărător să vorbească pentru mine,
când, chiar şi drepţii cei mai drepţi
se vor cutremura de teamă?
Stăpâne-atotputernic,
Mântuitorul păcătoşilor,
salvează-mă, O, izvor al Milostivirii!
Aminteşte-Ţi, Iisuse Milostive,
că spre calea de Tine arătată
mă îndrept,
nu mă condamna la pierzanie
în ziua aceea!
Pentru salvarea mea
Te-ai lăsat zdrobit,
pentru răscumpărarea mea ai înfruntat martirajul pe
cruce,

tantus labor non sit cassus!

Juste Judex ultionis
donum fac remissionis
ante diem rationis!
Ingemisco tamquam reus,
culpa rubet vultus meus,
supplicanti parce, Deus!
Qui Mariam absolvisti
et latronem exaudisti,
mihi quoque spem dedisti!
Preces meae non sunt dignae,
sed Tu bonus fac benigne,
ne perenni cremer igne!
Inter oves locum praesta,
et ab haedis me sequestra,
statuens in parte dextra!
Confutatis maledictis
flammis acribus addictis,
voca me cum benedictis!
Oro supplex et acclinis,
cor contritum quasi cinis,

gere curam mei finis!
Lacrimosa dies illa
qua resurget ex favilla
judicandus homo reus:
Huic ergo parce, Deus,

Pie Jesu Domine,
dona eis requiem!
Amen.
IV. Offertorium
Domine Jesu Christem Rex gloriae,

libera animas
omnium fidelium defunctorum,
de poenis inferni et de profundo lacu:

libera eas de ore leonis,
ne absorbeat eas tartarus,
ne cadant in obscurum;
sed signifer Sanctus Michael

repraesentet eas in lucem sanctam,
quam olim Abrahae promisisti

et semini ejus!
Hostias et preces, Tibi, Domine,
laudis offerimus;
tu suscipe pro animabus illis,
quarum hodie memoriam facimus:
fac eas, Domine,
de morte transire ad vitam,
quam olim Abrahae promisisti

et semini ejus!
V. Sanctus
Sanctus, Sanctus, Sanctus,
Dominus Deus Sabaoth!
Pleni sunt coeli et terra gloria Tua.

fie ca un asemenea sacrificiu
să nu rămână în van!
Căci răzbunarea Judecătorului
nimic nu va uita
înainte de Ziua de Apoi!
Suspin precum un vinovat,
căci vina îmi înroşeşte de ruşine faţa,
îndură-Te de mine, Dumnezeule!
Tu, care pe Maria Magdalena ai iertat-o
şi de tâlhari Te-ai îndurat,
tot astfel, dă-mi şi mie speranţă!
Nedemne sunt ale mele rugi,
însă, în marea Ta milostivire,
nu îngădui să ard în flăcările veşnice!
Primeşte-mă printre oile Tale
şi mă separă de cei rătăciţi,
în dreapta Ta aşează-mă!
Când disperaţi damnaţii
vor agoniza în cumplitele flăcări,
cheamă-mă cu binecuvântarea Ta!
În genunchi mă rog, implorându-Te,
inima mea arzând se zbate,
până se va topi în cenuşă,
veghează asupra sorţii mele!
Înlăcrimată ziua aceea
când din cenuşă se vor ridica
păcătoşii pentru a fi judecaţi:
Cruţă-i, Doamne,
Iisuse Milostive,
dă-le lor odihnă!
Amin.

Doamne Iisuse Hristoase,
Împărate Ceresc,
eliberează sufletele
tuturor credincioşilor Tăi morţi,
de osândele infernului şi de adâncurile lacului
tenebros:
scapă-i din gura leului,
nu îngădui să-i înghită negurile,
nici să se prăbuşească în abis,
şi fie ca Arhanghelul Mihail
Purtătorul-de-Biruinţă
să-i îndrume spre lumina sfântă,
pe care, cândva,
o promisesei lui Avraam
şi seminţiei lui întregi!
Ţie îţi înălţăm rugile noastre, Doamne,
laude Îţi dăruim;
primeşte-le pentru sufletele acelea,
a căror amintire o invocăm astăzi:
fă, Doamne,
ca din moarte să se trezească la viaţa,
pe care, cândva,
o promisesei lui Avraam
şi seminţiei lui întregi!

Sfânt, Sfânt, Sfânt
este Domnul Savaoth!
Pline sunt cerul şi pământul
de gloria Ta.
Slavă întru-preamărire!

Hosanna in excelsis!
Benedictus qui venit in nomine Domini!

Hosanna in excelsis!
VI. Pie Jesu
Pie Jesu Domine, dona eis requiem!

Dona eis requiem sempiternam!
VII. Agnus Dei
Agnus Dei, qui tollis peccata mundi,

dona eis requiem.
Agnus Dei, qui tollis peccata mundi,

dona eis requiem sempiternam;
Lux aeterna luceat eis, Domine,

cum sanctis Tuis in aeternum,

quia pius es!
Requiem aeternam dona eis, Domine
et lux perpetua luceat eis!

Binecuvântat este Cel ce vine
în numele Domnului!
Slavă întru-preamărire!

Doamne, Iisuse milostive,
dă-le lor odihna!
Dă-le lor odihna veşnică!

Mielul lui Dumnezeu,
care ai ridicat asupra Ta păcatele lumii,
dă-le lor odihnă.
Mielul lui Dumnezeu,
care ai ridicat asupra Ta păcatele lumii,
dă-le lor odihnă eternă;
Lumina veşnică să strălucească asupra lor, Doamne,
cu toţi sfinţii Tăi pentru totdeauna
alături
căci eşti milostiv!
Odihnă eternă dă-le lor, Doamne,
fie ca lumina veşnică
să strălucească asupra lor!

DISTRIBUȚIE ORCHESTRĂ / 9 octombrie 2026

Vioara I
Gabriel NIȚĂ
concertmaestru
Geo FABIAN
Steliana BORDEIANU
șef partidă
Pompilia POPESCU
Dan PREDOI
Cristina LEOVEANU
Simona PETRENCU
Valentin ILIUȚĂ
Cătălina SAVU
Gigel MILCU
Ştefana ZAHARIA
Cătălin SASU

Vioara a-II-a
Roxana ILIUȚĂ
șef partidă
Cristina PÎRLEA
Iuliana PREDOI
Valeriu EFREM
Darius MELENCOVICI
Adrian BADEA
Alin ROMAN
Iulian STAN
Marian ROMAN
Cosmina BERNEANU *

Violă
Titu CURTEANU
solist instrumentist
Elena ORAVEȚ
șef partidă
Dorina RADOSAVLEVICI
Andreea CĂPĂȚÂNĂ
Rebeca TĂNASIE
Mariana MORARU
Andreea ODINĂ *

Violoncel
Ionuț VOINEA
solist instrumentist
Maryia POPOVA
Elvis CIUCULESCU
șef partidă
Raluca PESCLEVEI
Marius VASILESCU
Ruxandra HALIȚCHI

Contrabas
Ion BIROVESCU
solist instrumentist
Traian BADEA
Radu RUSOIU

Flaut
Yurii TOVARNYTSKYI
Daria PETRE

Oboi
Liviu FARCAŞ
solist instrumentist
Constanța SCLIFOS
solist instrumentist

Clarinet
Bogdan UȚĂ
solist instrumentist
Eugen DUMINICĂ
solist instrumentist

Fagot
Mihail TCACI
solist instrumentist
Lacezar PAVLOV

Corn
Roxana BUŞCĂ
Daniel ȚÎRLOAICA
Marcu DIACONU
Cezar FLOREA

Trompetă
Dorinel MĂCIUCĂ
solist instrumentist
David COTOI
solist instrumentist
Dumitru STĂNESCU

Trombon
Alexandru AOLĂRIȚI
solist instrumentist
Radu CLIPA
Alexandru ȚAPEŞ

Timpani
Florin DAVIȚOIU

” * ” - colaborator

DISTRIBUȚIE COR

Sopran
Elena STANCIU
Andreea NEGRESCU
Alexandra NEGRUȚA
Andreea ȘOMÎCU
Silvia SMARANDA
Adriana TREANȚĂ
Dana CURCĂ
Diana MARIȘ
Geta GÎTAN

Alto
Victoria SĂCEANU
Mihaela DUMITRU
Gabriela ZUICĂ-ILIESCU
Daniela CONSTANTIN
Ramona RĂDULESCU
Mădălina CRĂCIUNESCU
Mihaela GAVRILESCU
Karin MAN
Tudora Ana Maria
Roxana MURARU
Janina SPIRIDON
Diaconu Olimpia

Tenor
Cristian RADINA
Augustin VLAD
Codruț STĂNESCU
Marian DĂBULEANU
Marin CONSTANTIN
Justinian MICU
Dorinel VASILE
Marian MORARU
Petrișor NICOLAE

Bass-Bariton
Ilie VORONEANU
Adrian ZAMFIR
Ștefan BONK
Florin NEAGOIE
Cristian TĂLÎNGĂ
Goșnea Laurențiu
Radu CONSTANTINESCU
Mihai VINTILESCU
Cătălin SAFCIU
Dan POSESCU

SPONSORI

Autonom

RELAX BALLROOM

REDUCERO

PARTENERI MEDIA

TVR CRAIOVA
Radio România Oltenia - Craiova
Radio România Muzical
oltenia 3/T/V
GAZETA de SUD
Radio România Cultural
RADIO NOVA MIX ON LINE www.novamix.ro
RADIO SUD 97.4 FM
Jurnal de Craiova
DISCOVER DOLJ&CRAIOVA
Craiova Live.ro
revista MOZAICUL
Jurnalul Olteniei
ASOCIAȚIA BLOGGERILOR OLTENI
TOP SECRET

COR 2026

Caiet-program realizat de Radu Jianu
Traducere text: Cosmina Titea
GRAFICĂ: DANIEL ENE